

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/13/2018                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 1013894822                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27.05.2021                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Lubor Šebo               |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2021:1013894822.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej v spore žalobcu Z. C., bytom v T., O. B. X, zastúpeného Mgr. Zdenkom Nováčkom, advokátom so sídlom v Bratislave, Mandľová 28, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 50C/191/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. decembra 2016 sp. zn. 14Co/294/2013, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 13. decembra 2016 sp. zn. 14Co/294/2013 v napadnutom potvrdzujúcom výroku a vo výroku o trovách konania z r u š u j e a v e c m u v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. januára 2013 č. k. 50C/191/2009-238 v spojení s opravným uznesením z 3. apríla 2013 č.k. 50C/191/2009-244 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 115.091,99 €, náhradu ušlého zisku 400 €/mesiac od 5. marca 2009 do vyhlásenia rozsudku vo veci samej a úroky z omeškania 9% ročne zo sumy 110.000,- € od 29. júla 2009 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej zložil povinnosť zaplatiť žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6.903,64 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalobca svoj návrh titulom náhrady škody za nesprávny úradný postup odôvodnil tým, že návrhom na vklad vlastníckeho práva z 8. októbra 1999 požiadal Katastrálny úrad o zápis vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX, pre k.ú. S., ako byt č. X nachádzajúci sa na 1. poschodí bytového domu na Q. ceste č. XX, súp. č. XXX, postavenom na par.č. XXXXX, par. č. XXXXX/X, par. č. XXXXX spolu so spoluvlastníckym podielom o veľkosti XXXX/XXXXXX na pozemku č. XXXXX, XXXXX/X a XXXXX a spoločných častiach a zariadeniach domu nadobudnutej na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej 8. októbra 1999, spolu so všetkými prílohami a zaplateným správny poplatkom, ktorý ho zaevidoval pod č. V-XXXX/XXXX. V súlade s čl. IV ods. 3 kúpnej zmluvy uhradil kúpnu cenu predávajúcemu v sume 11.066,19 € v celosti a predávajúci v uvedenej výške kúpnu cenu prevzal. Správa katastra však

nerozhodla o návrhu na vklad v zákonnej 30-dňovej lehote, v tejto dobe ani neprerušila konanie na odstránenie väd kúpnej zmluvy, ktoré boli odstránené dodatkom č. 1 z 8. marca 2002, a to bez prerušenia katastrálneho konania. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že katastrálny úrad tým, že nevydal rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva podľa návrhu podaného 8. októbra 1999 v zákonom stanovenej 30 dňovej lehote bez objektívnych dôvodov, porušil ustanovenie § 32 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), (ďalej aj „katastrálny zákon“) a podľa názoru súdu prvej inštancie postupoval nesprávne. U žalobcu došlo k úbytku v jeho majetkovej sfére tým, že z dôvodu nečinnosti katastrálneho úradu nemohol s predmetným bytom disponovať. Žalobcom požadovaná náhrada škody zodpovedá podľa súdu prvej inštancie výške skutočnej škody určenej trhovej hodnoty, za ktorú by mohol žalobca tento byt predat'. K námietke žalovanej, že táto škoda nemôže byť uznaná, keďže podaný návrh žalobcu na vklad predmetnej nehnuteľnosti neobsahoval základné náležitosti na jeho zápis, súd prvej inštancie uviedol, že návrh žalobcu podaný na Správu katastra skutočne neobsahoval všetky údaje potrebné na vykonanie zápisu v katastri, avšak je nepochybné, že Správa katastra mala konať podľa § 42 ods. 4 katastrálneho zákona a vyzvať žalobcu na doplnenie návrhu, keďže neobsahoval náležitosti podľa ods. 1 tohto ustanovenia (druh pozemku, súpisné číslo stavieb a spoluvlastníckych podielov vyjadrených zlomkom k celku, výmer a v prípade zápisu spoluvlastníckych podielov menších než celok i výmeru pripadajúcu na spoluvlastnícky podiel). Súd prvej inštancie mal za to, že nedodržanie lehoty určenej § 32 ods. 1 katastrálneho zákona malo za priamy následok zmenšenie majetku žalobcu. Konštatoval, že žalobca si v konaní uplatnil i ďalšiu skutočnú škodu, ktorá mu vznikla v súvislosti so žalobou o určenie vlastníctva k predmetnému bytu. Podľa súdu prvej inštancie je nepochybné, že nekonaním Správy katastra pri zákonom stanovenej lehote o zápis vlastníckeho práva v prospech žalobcu, sa dostal žalobca do stavu právnej neistoty, čoho následkom bolo rozhodnutie tunajšieho súdu o tom, kto je vlastníkom predmetného bytu. Nečinnosťou štátneho orgánu - Správy katastra sa vlastníkom predmetného bytu nestal žalobca, preto mu vznikla ďalšia skutočná škoda podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo výške zaplatených trov konania. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj ušlý zisk (príjem za prenájom), a to v sume 400 €/mesiac od 5. marca 2009 (tri roky spätne od podania návrhu na súd 5. marca 2012) do vyhlásenia rozsudku vo veci samej s poukazom na potvrdenie realitnej kancelárie o cene prenájomu v tomto období ako aj úroky z omeškania s poukazom na ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to odo dňa nasledujúceho po doručení výzvy žalobcu žalovanej na úhradu náhrady škody v sume 100.000,- €.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 13. decembra 2016 sp. zn. 14Co/294/2013 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 115.091,99 € a úroky z omeškania 9% ročne zo sumy 110.000,- € od 29. júla 2009 do zaplatenia. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu ušlého zisku 400,- € mesačne od 5. marca 2009 do vyhlásenia rozsudku vo veci samej, zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 70%. V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobcovi vznikla majetková ujma ako následok nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu, pričom ide o škodu v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, a za danú škodu zodpovedá štát. Správa katastra nedodržala zákonnú 30 dňovú lehotu, v ktorej mala rozhodnúť o návrhu na vklad vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnosti, nadobudnutého na základe kúpnej zmluvy. Následkom toho na škodu žalobcu, bola predmetná nehnuteľnosť dotknutá exekúciou majetku predávajúceho, začatou 22. mája 2002. O návrhu na vklad vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnosti rozhodol Katastrálny úrad v Bratislave, Správa katastra T. až 28. augusta 2003 tak, že návrh na vklad zamietol. Podľa odvolacieho súdu je teda zrejmé, že ak by štátny orgán rozhodol o návrhu na vklad v zákonnej lehote, rozhodol by v čase, kedy ešte neboli zapísané obmedzujúce poznámky na predmetnú nehnuteľnosť, a objektívne by nemal žiaden dôvod, aby vklad v prospech žalobcu na podklade platnej kúpnej zmluvy nepovolil (absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy počas celého správneho konania správa katastra ani nenamietala). V príčinnej súvislosti s týmto nesprávnym úradným postupom (nekonaním štátneho orgánu v zákonnej lehote), napriek tomu, že žalobca ako kupujúci uzatvoril s predávajúcim riadnu kúpnu zmluvu a zaplatil dohodnutú kúpnu cenu, nemohol realizovať výkon svojho vlastníckeho práva (napr. nehnuteľnosť scudziť alebo ju prenajať). Žalobca tak podľa

odvolacieho súdu v konaní preukázal vznik škody, ktorú súd prvej inštancie správne ustálil vo výške trhovej hodnoty bytu, za ktorú by mohol žalobca, ako vlastník, byť scudziť. V priamej príčinnej súvislosti medzi nekonaním štátneho orgánu a vznikom škody došlo k následku, ktorý mal dopad na majetkovú sféru žalobcu, a to nielen vo výške trhovej hodnoty nehnuteľnosti, ale aj v trovách súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II podľa sp. zn. 11C/162/2006. Odvolací súd konštatoval, že pokiaľ by správa katastra rozhodla v zákonnej lehote o návrhu na vklad vlastníckeho práva žalobcu, predmetná nehnuteľnosť by nemohla byť v rámci exekučného konania vydražená a žalobca by nebol nútený zúčastniť sa súdneho konania v pozícii žalovanej strany, ktorá v konečnom dôsledku prehrala spor a musela znášať trovy konania. Za nesprávne považuje odvolací súd závery prvoinštančného súdu čo do celkovej výšky priznanej náhrady škody. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu rozhodol vecne správne len v časti, ktorou žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 115.091,99 € (ako náhrady vo výške trhovej hodnoty nehnuteľnosti a trov konania) a úroky z omeškania 9% ročne zo sumy 110.000,- € od 29. júla 2009 do zaplattenia. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok v tejto časti potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. Na rozdiel od súdu prvej inštancie odvolací súd považoval za dôvodnú obranu žalovanej, že žalobcovi nemožno priznať náhradu vo výške trhovej hodnoty bytu a zároveň aj náhradu ušlého zisku v podobe ušlého nájomného, za ktoré mohol predmetný byt prenajímať. Podľa odvolacieho súdu nie je reálne možné, aby bola nehnuteľnosť scudzená a zároveň prenajímaná. Nemôže dôjsť k majetkovému úbytku oboma spôsobmi naraz. Odvolací súd tak z týchto dôvodov rozsudok v časti, ktorou bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi aj náhradu ušlého zisku 400,- € mesačne od 5. marca 2009 do vyhlásenia rozsudku vo veci samej, podľa § 388 CSP zmenil tak, že v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, prípustnosť ktorého odôvodnila poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Namieta, že odvolací súd nesprávne uviedol, že žalobcovi vznikla nemajetková ujma ako následok nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu, škoda v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Žalovaná tvrdí, že súdy nesprávne právne posúdili kúpnu zmluvu a jej nedostatky v zmysle § 5 ods. 1 písm. d/ katastrálneho zákona, nakoľko išlo o absolútne neplatný právny úkon, ktorý nemožno dodatočne konvalidovať. Považuje za nesprávne tvrdenie odvolacieho súdu o tom, že pokiaľ by štátny orgán rozhodol o návrhu v 30 dňovej lehote, rozhodol by v čase, kedy ešte neboli zapísané obmedzujúce poznámky na predmetnú nehnuteľnosť a nemal by žiaden dôvod, aby vklad v prospech žalobcu nepovolil. Toto tvrdenie je podľa žalovanej v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp.zn. 5Cdo/219/2017. Žalovaná dodáva, že ak správny orgán nerozhodne o návrhu na vklad v určenej lehote, nemôže z titulu dopustenia sa uvedenej procesnej nesprávnosti (bez ďalšieho) zodpovedať za všetko, čo nastalo po uplynutí lehoty, v ktorej mal rozhodnúť o vklade, do rozhodnutia o vklade, čo malo negatívny dopad na majetok žalobcu. Žalobca sa podľa žalovanej nikdy nemohol stať vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, nakoľko nedisponoval platným právnym titulom a absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky. Žalovaná ďalej namieta, že keďže je kúpna zmluva neplatná, nie je daná príčinná súvislosť medzi namietaným pochybením správy katastra a škodou, ktorej náhrady sa žalobca domáha. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, nestačí iba sprostredkovaný, v čom vidí odklon od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/32/2007. Na základe uvedeného žalovaná navrhuje rozsudok odvolacieho súdu zmeniť v časti, ktorou bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 115.091,99 € a úroky z omeškania 9% ročne zo sumy 110.000,- € od 29. júla 2009 do zaplattenia, ako aj nároku na náhradu trov prvoinštančného konania aj odvolacieho konania v rozsahu 70 % o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie tak, že žalobu zamietne, alternatívne rozsudok odvolacieho súdu v tejto časti zrušíť a vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) predovšetkým nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti (dovoláním) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1

CSP a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie treba zrušiť.

7. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

9. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolať sa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolať sa vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. V danom prípade vychádzajúc z obsahu dovolania v zmysle § 124 ods. 1 CSP žalovaná prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolať sa uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

14. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca

alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14.1. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu (1Cdo/54/2018, 2Cdo/33/2017, 3Cdo/33/2017, 4Cdo/54/2018, 5Cdo/104/2017, 7Cdo/29/2018, 8Cdo/140/2017).

14.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14.3. Dovolačí súd v tejto súvislosti uvádza, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04).

14.4. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Aj v takom prípade je však v zmysle § 387 ods. 3 veta druhá CSP povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Podobne judikatúra Európskeho súdneho dvora ľudské práva síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

14.5. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia nerozlišoval podmienky na uplatnenie nároku na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu, t.j. vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, t.j. vzťah príčiny a následku, a to vo vzťahu k posúdeniu absolútnej neplatnosti zmluvy ako prílohy návrhu na vklad v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka ako povinnej náležitosti v zmysle § 5 ods. 1 písm. d/ katastrálneho zákona, resp. k nevyzvaní účastníkov na odstránenie nedostatku špecifikácie nehnuteľností, ak by nešlo o absolútnu neplatnosť. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku náležite nevysporiadal s argumentáciou žalovanej v odvolacom konaní,

ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď. Išlo o námietku týkajúcu sa posúdenia, či išlo o odstrániteľné alebo neodstrániteľné nedostatky návrhu na vklad katastra nehnuteľností. Predmetnú námietku je v danom prípade nevyhnutné považovať za argument, ktorý je pre samotné rozhodnutie vo veci rozhodujúci.

14.6. Vychádzajúc z rozhodnutia súdu prvej inštancie súd prvej inštancie za pochybenie správy katastra považoval skutočnosť, že nekonal podľa § 42 ods. 4 katastrálneho zákona a nevyzval žalobcu na doplnenie návrhu, ktorý neobsahoval náležitosti podľa ods. 1 tohto ustanovenia. Preto mala žalovaná podľa neho v konaní žalobcu požiadať o doplnenie návrhu v zmysle § 42 ods. 4 katastrálneho zákona. Navyše nekonanie správy katastra v zákonnej 30- dňovej lehote podľa § 32 ods. 1 katastrálneho zákona malo za priamy následok zmenšenie majetku žalobcu.

14.7. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie na tom, že správa katastra nedodrжала 30 dňovú lehotu, v ktorej mala rozhodnúť o návrhu na vklad vlastníckeho práva, pokiaľ nekonala v apríli 2002 po tom, čo žalobca odstránil nedostatok kúpnej zmluvy a zmluva sa stala perfektnou, žalobcovi vznikla škoda v priamej príčinnej súvislosti nekonaním štátneho orgánu.

14.8. Odvolací súd sa v odôvodnení vôbec nezaoberal odvolacou námietkou žalovanej, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. Táto otázka bola s ohľadom na okolnosti daného prípadu pre posúdenie veci podstatná a pre nedostatok jeho riešenia v rozhodnutí odvolacieho súdu ich nemohol dovolací súd posudzovať a prípadne aj riešiť. Zaťažil tak napadnuté rozhodnutie vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti. Takýto postup odvolacieho súdu je preto nutné označiť ako arbitrárny, odporujúci materiálnemu právnemu štátu.

15. Z dôvodu, že konanie bolo zaťažené vadou podľa § 420 písm. f/ CSP, pre ktorú bolo potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, dovolací súd sa v ďalšom už nezaoberal žalovanou namietanou prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP.

16. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

17. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

## **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.